

SOFI KINSELA

Prva bračna noć

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Sophie Kinsella

WEDDING NIGHT

Copyright © 2013 by Sophie Kinsella

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Sibelu

PROLOG

Artur

Mladi! Sa svojom žurbom i brigama i željom da saznaju sve odgovore, i to odmah. Iscrpljuju me, ti sluđeni jadničci.

Uvek im govorim, ne vraćajte se. *Ne vraćajte se.*

Mladost je i dalje tamo gde ste je ostavili i gde treba i da ostane. Sve što je vredelo poneti na životno putovanje, već ste poneli sa sobom.

Dvadeset godina im to govorim, ali da li me oni slušaju? Slušaju, đavola. Evo još jednog. Zadihan i zajapuren stiže do vrha litice. Rekao bih da je u kasnim tridesetim. Prilično privlačan lik uokviren plavim nebom. Pomalo liči na političara. Je li tako? Ili možda pre na filmskog glumca.

Ne sećam se njegovog lica od ranije. Mada to ništa ne znači. Ovih dana jedva da se prisetim i sopstvenog kad ga vidim u ogledalu. Vidim kako momak gleda oko sebe, posmatra me kako sedim na stolici pod svojim omiljenim maslinovim stablom.

„Jeste li vi Artur?“, pita on iznebuha.

„Reklo bi se.“

Znalački ga odmeravam. Deluje imućno. Na majici mu je skupoceni logo. Verovatno neće odbiti koji dupli viski.

„Sigurno želite piće“, kažem uljudno. Uvek je korisno što ranije skrenuti razgovor u pravcu pića.

„Ne želim piće“, odgovara on. „Želim da čujem šta se desilo.“

Obuzdavam se da ne zevnem. To je tako predvidljivo. Želi da čuje šta se desilo. Još jedan investicioni bankar u krizi srednjih godina, koji se vraća u predele svoje mladosti. Na mesto zločina. Ostavi to gde je i *bilo*, želim da mu kažem. Okreni se. Vрати se svom zrelom, tegobnom životu, jer ga ovde nećeš razrešiti.

Ali on mi ne bi poverovao. Nikad mi ne veruju.

„Dragi momče“, govorim mu blago. „Odrastao si. Eto šta se desilo.“

„Ne“, kaže on nestrpljivo, trljajući oznojeno čelo. „Ne razumete. Došao sam ovamo s razlogom. Saslušajte me.“ Prilazi mi, upečatljivo visok i zgodan sa suncem za leđima, sa usredsređenim izrazom na lepom licu. „Došao sam ovamo s razlogom“, ponavlja on. „Nisam hteo da se mešam – ali nemam izbora. Moram to da uradim. Hoću da znam šta se tačno desilo...“

1

Loti

Dvadeset dana ranije

Kupila sam mu verenički prsten. Je li to bila greška?

Hoću da kažem, nije to neki *ženskast* prsten. To je jednostavan prsten s majušnim dijamantom, koji sam odabrala na nagovor prodavca u juvelirnici. Ako se Ričardu ne sviđa dijamant, može da okrene prsten na drugu stranu.

Ili da ga uopšte ne nosi. Može da ga čuva na noćnom ormariću ili u kutiji, ili gde god.

A mogla bih i da ga vratim i da to više uopšte ne spominjem. Zapravo, svakog trenutka sve više gubim veru u taj prsten, ali sam se jednostavno osećala neprijatno zbog toga što on ništa ne dobija. Muškarci ne prolaze baš najbolje kod veridbe. Moraju da se pripreme, moraju da se spuste na koleno, moraju da postave pitanje, *a još uz to moraju da kupe i prsten. A šta mi treba da radimo? Samo da kažemo „da“.*

Ili, naravno, „ne“.

Pitam se na koliki se udeo bračnih ponuda dobija odgovor „da“, a na koliki „ne“? Bez razmišljanja zaustim da tu pomisao podelim s Ričardom, a onda brzo zaćutim. *Budalo.*

„Molim?“ Ričard diže glavu.

„Ništa!“ Široko se osmehujem. „Hoću da kažem... sjajan jelovnik!“

Pitam se je li već kupio prsten. Ne smeta mi ako nije. S jedne strane, biće božanstveno romantično ako jeste. S druge strane, bilo bi božanstveno romantično da ga oda-beremo zajedno.

U svakom slučaju je dobitna kombinacija.

Pijuckam vodu i s ljubavlju se smešim Ričardu. Sedimo za stolom u uglu s pogledom na reku. To je novi restoran na Strandu, nedaleko od *Savoja*. Sav je u crnom i belom mermeru, sa starinskim lusterima i bledosivim tapaciranim foteljama. Elegantan je ali nije razmetljiv. Savršeno mesto za prosidbu uz ručak. Nosim smernu belu košulju u stilu buduće neveste, dezeniranu suknju i skupocene samodržeće čarape, tek u slučaju da odlučimo da nešto kasnije zapečatimo veridbu. Nikad ranije nisam nosila samodržeće čarape. Međutim, nikada me ranije niko nije ni prosio.

Ooh, možda je rezervisao sobu u *Savoju*.

Ne. Ričard nije rasipnik. On nikad ne bi uradio nešto napadno i neumesno. Fini ručak, to da; ali ne i preskupa hotelska soba. Što ja poštujem.

On deluje nervozno. Namešta manžetne, proverava telefon i mućka vodu u svojoj čaši. Kad vidi da ga posmatram, i on se nasmeši.

„I tako.“

„I tako.“

Kao da govorimo u šiframa, zaobilazeći glavnu temu. Ja se igram ubrusom i privlačim stolicu. Ovo čekanje je nesnosno. Zašto to već jednom obavi?

Ne, ne mislim da to treba da „obavi“. Naravno da ne. Nije to vakcinacija. To je... pa, šta je to? Početak. Prvi korak. Početak naše velike zajedničke pustolovine. Zato što želimo da zajednički idemo kroz život. Zato što ne postoji niko drugi s kim bismo radije krenuli na takvo putovanje. Zato što ja volim njega i on voli mene.

Već mi naviru suze na oči. Ovo je beznađežno. Ovako se osećam već danima, još otkad sam shvatila njegove nagoveštaje.

Ričard je prilično nespretn. To kažem u onom dobrom, dopadljivom smislu. Otvoren je i iskren i ne voli okolišanje. (*Hvala bogu.*) Niti je pak sklon da priređuje velika iznenađenja. Prilikom mog poslednjeg rođendana uporno je nagoveštavao da će njegov poklon biti iznenadno putovanje, što je bilo vrlo zgodno, jer sam znala da treba da se spakujem i spremim.

Mada me je, naposljetku, *ipak* iznenadio, jer nismo putovali preko vikenda, kao što sam ja pretpostavila. Kupio mi je kartu za voz do Strauda, koju je bez najave preko kurira ostavio na mom radnom stolu, na moj rođendan, usred radne nedelje. Ispostavilo se da se tajno dogovorio s mojim šefom da dobijem dva slobodna dana, a kad sam konačno stigla u Straud, na stanici me je dočekaao automobil i odvezao do preslatke brvnare u Kotsvoldu, gde me je Ričard čekao pored kamina u kome je gorela vatra

---

i ispred kojeg je bila prostrta jagnjeća koža. (Mmm, reći ću samo da je seks pored rasplamsale vatre *nešto najbolje na svetu*. Osim kad je iskočila ona glupa varnica koja me je opekla po butini. Ali nije važno. To je sitnica.)

Tako ni ovog puta njegovi nagoveštaji nisu bili naročito neupadljivi. Više su ličili na ogromne znakove pored puta, na kojima piše: *Uskoro ću te zaprositi*. Najpre je zakazao ovaj ručak koji je nazvao „posebnom prilikom“. Zatim je pominjao „važno pitanje“, koje treba da mi postavi, pri čemu je gotovo neprimetno namignuo (na šta sam se ja, naravno, pravila luda). Onda je počeo da me zadirkuje zapitkujući me dopada li mi se njegovo prezime Finč. (Zapravo, sviđa mi se. Ne želim time da kažem da neću biti pomalo tužna što više nisam Loti Grejveni, ali biću vrlo srećna kad postanem gospođa Loti Finč.)

Gotovo sam zažalila što nije bio tajanstveniji i što se neću iznenaditi. Ali ipak, bar sam znala da treba da odem na manikir.

„Dakle, Loti, jesi li odlučila?“ Ričard me gleda s onim svojim toplim osmehom i nešto mi zatreperi u stomaku. U trenutku sam pomislila da je hteo da se napravi pametan i da je *to* bila rečenica kojom me je zaprosio.

„Hm...“ Obaram glavu da prikrijem zbunjenost.

Naravno, odgovor će biti „da“. Glasno, radosno „da“. Još uvek sam jedva u stanju da poverujem da smo dotle stigli. Brak. Mislim, brak! Za ove tri godine otkad se Ričard i ja bavljamo, namerno sam izbegavala temu braka, obaveze i sve što je s tim u vezi (deca, kuća, nameštaj, sobne biljke). Praktično već živimo zajedno u njegovom stanu, ali ja još

---

uvek imam svoj. U vezi smo, ali Božić slavimo svako sa svojom porodicom. *Dotle* smo dosad bili stigli.

Posle otprilike godinu dana bila sam sigurna da se dobro slažemo. Znala sam da ga volim. Videla sam ga u najboljem izdanju (iznenadno putovanje za rođendan, plus onda kad sam mu greškom pregazila stopalo a on nije vikao na mene) i u najgorem (uporno je odbijao da se raspita za pravac celim putem do Norfoka, s pokvarenom satelitskom navigacijom; trebalo nam je šest sati). I još uvek sam želela da budem s njim. Ričard nije razmetljiv tip. Odmeren je i promišljen. Ponekad vam se čini da vas skoro i ne sluša – ali kad odjednom živne, shvatite da je sve vreme bio sasvim budan. Kao lav koji drema pod drvetom, ali uvek spreman za lov. Dok ja više podsećam na gazelu koja skakuće unaokolo. Uklapamo se. To je prirodno.

(Naravno, ne u smislu lanca ishrane. U *metaforičkom* smislu.)

I tako sam, posle godinu dana, shvatila da je on Onaj Pravi. Ali sam takođe znala i šta se može desiti ako nešto zabrljam. Prema mom iskustvu, reč „brak“ je kao neki enzim. U vezi izaziva raznorazne reakcije, uglavnom razorne.

Kad se samo setim šta se desilo sa Džejmijem, mojim prvim ozbiljnim dečkom. Četiri godine smo bili srećni zajedno i onda sam slučajno spomenula da su se moji roditelji venčali upravo u onim godinama u kojima smo mi tada bili (dvadeset šest i dvadeset tri). I to je bilo to. Samo jedna rečenica. Na to se on izbezumio i rekao da moramo da „predahnemo“. Predahnemo od čega? Do tog trenutka sve je bilo u redu. Zato je očigledno on trebalo da predahne od *opasnosti da ikada više čuje reč „brak“*. To ga je

---

očigledno toliko mučilo da se uopšte više nije usudio da mi izađe na oči, od straha da bih mogla opet da je izgovorim.

Pre nego što se taj „predah“ završio, on je već bio s nekom ridokosom devojkom. To mi nije smetalo, jer sam u to vreme upoznala Šejmusa. Šejmusa, sa onim seksepilnim irskim naglaskom. A čak i *ne znam* šta mi je pokvarilo vezu s njim. Oko godinu dana bili smo ludo zaljubljeni – zaljubljeni onako kao kad vam ništa drugo nije važno i kad po celu noć besomučno vodite ljubav – sve dok odjednom nismo počeli po celu noć da se svađamo. Za otprilike dvadeset četiri sata stigli smo od ushićenja do mrcvarenja. Bili smo prosto zatrovani. Previše preozbiljnih diskusija na temu „U kom pravcu ide ova veza?“ ili „Šta očekujemo jedno od drugog?“, što nas je oboje izmoždilo. Posle toga smo se vukli još godinu dana, ali kad se osvrnem, ta druga godina liči na ogromnu crnu mrlju u mom životu.

Pa onda Džulijan. I ta veza je potrajala dve godine ali zapravo nikad nije dobila pravi *zamah*. Više je ličila na neki kostur prave veze. Pretpostavljam da smo oboje previše radili. Ja sam se nedavno bila zaposlila u firmi *Blej farmaceutikal* i putovala sam s kraja na kraj zemlje. On je pokušavao da postane partner u svojoj računovodstvenoj firmi. Nisam sigurna zbog čega smo tačno raskinuli – jednostavno smo se udaljili. Kasnije smo se povremeno vidali, kao prijatelji, i oboje mislimo isto – nismo sasvim sigurni zašto smo se rastali. Pre godinu dana on me je čak pozvao na sastanak, ali sam morala da mu kažem da sam sada s nekim drugim i da sam zaista srećna. A taj drugi je bio Ričard. Momak kojeg stvarno volim. Momak koji sedi preko puta mene s prstenom u džepu (možda).

Ričard svakako izgleda bolje od svih mojih ostalih momaka. (Možda sam pristrasna, ali ja mislim da je božanstven.) Naporno radi kao medijski analitičar, ali nije opsednut poslom. Nije tako bogat kao Džulijan, ali zar je to važno? Energičan je i duhovit, ima zarazan smeh koji mi uvek popravlja raspoloženje, kako god da se osećam. Zove me „Bela Rada“ još otkad sam mu na jednom izletu napravila venčić od belih rada. Ponekad ume da izgubi živce u dodiru s ljudima – ali to je u redu. Niko nije savršen. Kad se osvrnem na našu vezu, ne vidim crnu mrlju kao sa Šejmusom niti prazan prostor kao s Džulijanom; vidim video-spot sa prijatnom muzikom. Kadar s vedrim plavim nebom i osmesima. Radost. Bliskost. Smeh.

A sad stižemo do vrhunca kadra. Do one scene kada se on spušta na koleno, duboko udahne...

Tako sam nervozna zbog njega. Želim da sve ovo lepo prođe. Želim da sutra pričam našoj deci da sam se onog dana kada me je zaprosio, ponovo zaljubila u njihovog oca.

Naša deca. Naš dom. Naš život.

Puštajući da mi te slike lepršaju po mislima, osećam olakšanje. Spremna sam za sve to. Imam trideset tri godine i spremna sam. Još otkad sam odrasla, zazirala sam od razgovora o braku. Kao i sve moje drugarice. Kao da oko čitave te oblasti stoji policijski kordon i traka s natpisom: ULAZ ZABRANJEN. Tu se jednostavno ne zalazi, jer ako to uradite, sve ćete upropastiti, a momak će vas ostaviti.

Ali sad nemam šta da upropastim. Osećam kako ljubav teče između nas, preko stola. Želim da uhvatim Ričarda za ruke. Želim da ga zagrlim. On je tako divan, predivan čovek. Tako sam srećna. Za četrdeset godina, kad oboje

---

budemo izabrani i sedi, možda ćemo šetati Strandom držeći se za ruke i sećati se današnjeg dana i zahvaljivati bogu što smo pronašli jedno drugo. Hoću da kažem, u ovom svetu prepunom neznanaca, kolika je šansa za to? Ljubav je takva retkost. Prava retkost. Zapravo, to je pravo čudo...

O bože, evo trepćem...

„Loti?“ Ričard je primetio da su mi se oči ovlažile. „Hej, Bela Rado. Jesi li dobro? Šta je bilo?“

Iako sam prema Ričardu iskrenija nego prema bilo kom svom prethodnom momku, verovatno ne bi bilo dobro da mu otkrivam baš *sve* svoje misli. Moja starija sestra Flis kaže da ja razmišljam u holivudskom tehnikoloru i da treba da upamtim da drugi ljudi ne čuju umilne zvuke violina.

„Izvini!“ Brzo potapkam oči. „Ništa. Samo mi je žao što moraš da ideš.“

Ričard sutra putuje na privremeni premeštaj u San Francisko. Trajaće tri meseca – moglo bi biti gore – ali će mi strašno nedostajati. Zapravo, pomaže mi samo to što ću u međuvremenu moći da planiram venčanje.

„Ne plači, srećo. Ne mogu to da podnesem.“ Pruža mi ruke. „Ćućemo se svakog dana preko *Skajpa*.“

„Znam.“ Stežem mu ruke. „Biću spremna.“

„Mada bi *možda* trebalo da imaš na umu da sam u kancelariji, i da svi čuju šta pričaš. Uključujući i mog šefa.“

Samo blagi treptaj njegovog oka odaje kako me zapravo zadirkuje. Prošli put kad je bio na putu i kad smo se čuli preko *Skajpa*, počela sam da mu delim savete kako da se izbori sa svojim groznim šefom, zaboravljajući da je Ričard u otvorenoj zajedničkoj kancelariji, kroz koju bi svakog časa mogao da prođe i taj grozni šef. (Srećom, nije.)

„Hvala na savetu.“ Sležem ramenima, još uvek spokojna. „Takođe, svi mogu i da te vide. Zato možda ne bi trebalo da budeš baš *sasvim* gola.“

„Ne baš *sasvim*“, slažem se. „Možda samo u providnom brusu i gaćicama. Lepota je u jednostavnosti.“

Ričard se smeška i još čvršće mi steže ruke. „Volim te.“ Glas mu je dubok, topao i nežan. Nikada mi, nikada, neće dosaditi da slušam te reči.

„I ja tebe.“

„Zapravo, Loti...“ On se nakašlje. „Želim nešto da te pitam.“

Imam osećaj da će mi utroba eksplodirati. Na licu mi je izraz napetog iščekivanja, dok mi se misli grozničavo vrte ukруг. *O bože, samo što nije... Čitav život mi se menja... Usredsredi se, Loti, uživaj u ovom trenutku... Sranje! Šta mi je to s nogom?*

Užasno obaram pogled.

Ko god da je izmislio ove „samodržeće“ čarape lažov je i otići će u pakao, jer se jedna od njih, jebiga, *ne drži*. Zarozala mi se do kolena, a odvratna silikonska „samolepljiva“ traka visi mi oko lista. Ovo je grozno.

Ne mogu da dopustim da me ovako zaprosi. Ne mogu ostatak života da provedem sećajući se ovog trenutka i misleći *Bilo je tako romantično, šteta zbog one čarape*.

„Izvini, Ričarde“, prekidam ga. „Sačekaj samo minut.“

Krišom se saginjem i navlačim čarapu – ali mi se tanka tkanina kida u ruci. Divno. Sad mi oko noge visi plastična traka i pocepani komadi najlona. Ne mogu da verujem da će mi čarapa pokvariti prosidbu. Trebalo je da dođem bosonoga.

„Je li sve u redu?“ Ričard me pomalo zbunjeno gleda dok izranjam ispod stola.

„Moram u toalet“, mrmljam. „Izvini. Izvini. Možemo li da napravimo samo malu pauzu? Samo trenutak?“

„Jesi li dobro?“

„Dobro sam.“ Crvenim od stida. „Imam mali... problem s odećom. Ne želim da to vidiš. Hoćeš li da skreneš pogled?“

Ričard poslušno okreće glavu. Odgurnem stolicu i požurim kroz restoran, ne obraćajući pažnju na poglede ostalih gostiju. Nema svrhe da pokušavam da to prikrijem. Čarapa mi visi.

S treskom vrata ulazim u ženski toalet, skidam cipelu i glupu čarapu, zatim buljim u svoj odraz u ogledalu dok mi srce bubnja. Ne mogu da verujem da sam prekinula sopstvenu prosidbu.

Osećam se kao da je vreme zaustavljeno. Kao da smo u nekom naučnofantastičnom filmu i da Ričard nepomično stoji, dok ja imam sve vreme ovog sveta da razmislim hoću li da se udam za njega.

Vreme koje mi, očigledno, nije potrebno, jer je odgovor: da.

Plavuša s trakom ukrašenom perlicama oko glave okreće se i gleda me, s krejonom za usne u ruci. Pretpostavljam da izgledam pomalo čudno, dok stojim tako nepomična držeći čarapu i cipelu.

„Korpa za otpatke je tamo.“ Ona odmahne glavom. „Jeste li dobro?“

„Jesam. Hvala.“ Odjednom me obuzima želja da s nekim podelim značaj tog trenutka. „Upravo sam usred prosidbe!“

„Nije *valjda*.“ Sve žene koje stoje pred ogledalima okreću se i bulje u mene.

„Kako to misliš 'usred prosidbe'?“, pita me mršava riđokosa devojka u ružičastom, dižući obrve. „Znači li to da je rekao: 'Hoćeš li...?'“

„Počeo je, ali mi se desila nezgoda s čarapom.“ Mašem čarapom koju držim u ruci. „I tako sam ga ostavila na pauzi.“

„Na *pauzi*?“, pita neko u neverici.

„Pa, brzo se vrati“, kaže riđokosa. „Ne želiš *valjda* da mu pružiš priliku da se predomisli.“

„Kako je to uzbudljivo!“, govori plavuša. „Smemo li da gledamo? Smem li da vas snimim?“

„Mogli bismo da okačimo snimak na *Jutjub*“, dodaje njena drugarica. „Je li unajmio fleš-mob* ili tako nešto?“

„Ne bih rekla...“

„Kako ovo radi?“ Starija žena čeličnosive kose odlučno prekida naš razgovor. Besno maše rukama ispod automata za tečni sapun. „Zašto izmišljaju ovakve sprave? Šta fali običnom sapunu?“

„Vidi, tetka Di, ovako“, kaže joj mirno riđokosa. „Ruke su ti previsoko.“

---

* Fleš-mob (*Flash mob*) – grupa ljudi koja se sastane na unapred dogovorenom mestu, izvede neobičan i naizgled besmislen nastup (svi istovremeno otvore kišobrane, svi legnu na pod i slično) u kratkom vremenu, a zatim se razidu. Cilj je obično zabava ili umetnički performans, a obično se organizuje mobilnim telefonima, SMS-ovima, elektronskom poštom, preko *Fejsbuka* i sl. (Prim. prev.)

Skidam i drugu cipelu i čarapu i, kad sam već tu, uzimam kremu za ruke da malo namažem gole noge. Ne želim da se sećam ovoga i mislim: *Bilo je tako romantično, šteta što mi je koža na nogama bila tako suva.* Zatim vadim telefon. *Moram ovo da javim Flis. Brzo kucam:*

Upravo je počeo!!!

Trenutak kasnije na ekranu se pojavljuje njen odgovor:

Nemoj mi reći da mi šalješ poruku usred prosidbe!!!

U ženskom toaletu. Mala pauza.

Uzbudljivo!!! Bićete sjajan par. Pozdravi ga od mene. xxx

Hoću! Čujemo se xxx

„Ko je on?“, pita plavuša dok vraćam telefon u tašnu. „Hoću da ga vidim!“ Ona istrčava iz ženskog toaleta, i vraća se koji sekund kasnije. „Ooh, videla sam ga. Tamnokosi tip u uglu? Strava frajer. Hej, razmazala ti se maskara.“ Ona mi pruža olovku za brisanje šminke. „Hoćeš malo da se središ?“

„Hvala.“ Srdačno joj se osmehujem i brišem sitne crne tačkice ispod očiju. Moja talasasta kestenjasta kosa podignuta je u punđu i odjednom se zapitam da li da je pustim, tako da mi u odsudnom trenutku pada po ramenima.

Ne. Suviše sladunjavo. Umesto toga izvlačim nekoliko pramenčića i nameštam ih oko lica, procenjujući sve

ostalo. Karmin: fina boja koralala. Senka: sjajnosiva, ističe mi plave oči. Rumenilo: nadam se da neće biti potrebno da ga popravljam, jer ću se zarumeneti od uzbuđenja.

„Volela bih da *mene* dečko zaprosi“, kaže devojka duge kose u crnom, čežnjivo me gledajući. „U čemu je fazon?“

„Ne znam“, odgovaram, žaleći što ne mogu da joj pomognem. „Pretpostavljam u tome što smo već duže zajedno, dobro se poznajemo, uklapamo se i volimo se.“

„Ali isto je i s mojim dečkom i sa mnom! Živimo zajedno, seks je sjajan, sve je sjajno.“

„Nemoj da ga pritiskaš“, govori joj plavuša mudro.

„Pominjem to, ono, kao, jednom *godišnje*.“ Dugokosa devojka izgleda stvarno tužno. „Onda se on unervozio i pređemo na drugu temu. Šta treba da radim? Da se odse- lim? Zajedno smo već šest godina.“

„Šest godina?“ Starija žena koja upravo suši ruke diže glavu. „Šta je s tobom?“ Dugokosa devojka porumeni.

„Nije mi ništa“, odgovara. „Ovo je poverljiv razgovor.“

„Uf, poverljiv.“ Starija gospođa odmahne rukom po toaletu. „Svi slušaju.“

„Tetka Di!“ Crvenokosa devojka deluje postićeno. „*Pssst!*“

„Nemoj da me ućutkuješ, Ejmi!“ Žena se upiljila u dugokosu. „Muškarci su kao divlje zveri. Čim se dočepaju plena, pojedu ga i zaspu. Pa, ti si mu donela plen na poslužavniku, je li tako?“

„Nije to tako jednostavno“, odgovara nabusito dugokosa.

„U moje vreme, muškarci su se ženili jer su želeli seks. To je bio dovoljno dobar razlog!“ Starija žena se kratko nasmeje. „Sve vi devojke prvo spavate s muškarcima i živite

s njima, a *onda* očekujete da vas isprose. Sve je naopačke.“ Ona uzima tašnu. „Hajde, Ejmi! Šta čekaš?“

Ejmi nam svima dobacuje očajničke poglede kao da se izvinjava, a zatim izlazi iz toaleta zajedno s tetkom. Sve dižemo obrve. Kakva ludača.

„Ne brini“, uveravam devojkicu, stežući joj ruku. „Sigurna sam da će se sve srediti.“ Želim sve da ih obodrim. Želim da *svi* budu tako srećni kao što smo Ričard i ja: da pronađu pravu osobu i da toga budu svesni.

„Da.“ Ona se očigledno trudi da se pribere. „Nadajmo se. Pa, želim vam mnogo sreće u zajedničkom životu.“

„Hvala!“ Vraćam plavuši olovku za brisanje šminke. „Oдох! Poželite mi sreću!“

Izlazim iz toaleta i pogledom prelazim preko prepunog restorana, osećajući se kao da sam upravo pritisnula dugme „*play*“ i prekinula pauzu. Ričard sedi na istom mestu gde sam ga i ostavila. Čak i ne proverava svoj mobilni. Sigurno je podjednako usredsređen na ovaj trenutak kao i ja. Najvažniji trenutak u našem životu.

„Izvini.“ Sedam na stolicu i upućujem mu predusretljiv osmeh pun ljubavi. „Hoćemo li da nastavimo tamo gde smo stali?“

Ričard mi uzvraća osmehom, ali vidim da se nekako opustio. Možda ćemo morati postepeno da povratimo atmosferu.

„Ovo je poseban dan“, kažem, hrabreći ga. „Zar ne misliš da je tako?“

„Naravno.“ On klimnu glavom.

„Ovo je divno mesto.“ Pokazujem oko sebe. „Savršeno mesto za... važan razgovor.“

Nemarno sam spustila ruke na sto i, kao što sam i predvidela, Ričard ih uzima u svoje. Duboko uzdahne i namršti se.

„Kad smo već kod toga, Loti, hteo sam nešto da te pitam.“ Kad nam se pogledi sretnu, on blago zaškilji. „Mislim da te ovo neće baš *previše* iznenaditi...“

O bože, o bože, evo ga.

„Da?“ , zakreštim nervozno.

„Želite li hleb?“

Ričard se zaprepašćeno trgne a ja naglo dižem glavu. Konobar nam je prišao tako tiho da ga nijedno od nas dvoje nije primetilo. Gotovo pre nego što shvatim šta se dešava, Ričard mi je već pustio ruke i priča s njim o integralnim lepinjama. Poželim da besno bacim celu korpu sa stola. Zar konobar *ne vidi* šta se dešava? Zar ih ne obučavaju da primete kad se upravo odvija prosidba?

Vidim da je i Ričard pometen. Glupi, *glupi* konobar. Kako se usuđuje da prekida mog dečka u prosidbi?

„Pa. Dakle.“ Ričard se usredsredi na mene i duboko udahne – a zatim mu se izraz lica opet promeni. Iznenadeno se okrećem i vidim da se pojavio *još jedan* prokleti konobar. Pa, iskreno rečeno, pretpostavljam da bi se tako nešto moglo i očekivati u restoranu.

Oboje naručujemo hranu – gotovo i ne znam šta biram – i konobar nestaje. Ali svakog časa naići će novi. Sve više žalim Ričarda. Kako će me uopšte zaprositi u ovakvim okolnostima? Kako to muškarcima uopšte *uspeva*?

Ne mogu da se uzdržim da mu ne uputim saosećajan osmeh.

„Danas nije tvoj dan.“

„Stvarno nije.“

„Za koji čas će se pojaviti i somelije“, podsećam ga.

„Ovde je kao na Pikadiliju.“ On utučeno prevrće očima, a ja osećam toplu bliskost među nama. I ova nevolja je zajednička. Zar je važno kada će me zaprositi? Zar je važno ako to i ne bude u nekom savršeno izrežiranom trenutku? „Da naručimo šampanjac?“, pita on.

Znalački mu se nasmešim. „Da to nije malo... *preuranjeno*, šta kažeš?“

„Pa, zavisi.“ On diže obrve. „Ti mi reci.“

Nagoveštaj je tako očigledan da ne znam da li više želim da se nasmejem ili da ga zagrlim.

„Pa, u tom slučaju...“ Uživam u podužoj pauzi, i zbog sebe i zbog njega. „Da. Moj odgovori glasi da.“

On se opušta i vidim da više nije napet. Zar je zaista mislio da bih ga mogla odbiti? Tako je skroman. On je tako divan čovek. O bože. Venčaćemo se!

„Od srca, da, Ričarde“, dodajem naglašeno, dok mi glas pomalo podrhtava. „Sigurno znaš koliko mi ovo znači. Ovo je... ne znam šta da kažem.“

Njegovi prsti stežu moje i oni kao da se sporazumevaju sopstvenim tajnim jezikom. Gotovo žalim parove koji moraju naglas sve da kažu. Oni nisu tako duboko povezani kao mi.

Neko vreme ćutimo. Osećam kako nas okružuje oblak sreće. Želim da taj oblak ostane zauvek. Već nas vidim u budućnosti, kako krečimo kuću, guramo kolica, kitimo novogodišnju jelku zajedno sa svojom dečicom... Njegovi roditelji će možda želeti da provode Božić s nama, ali to

je u redu, jer ja stvarno *volim* njegove roditelje. Zapravo, čim veridba bude objavljena, otići ću da posetim njegovu majku u Saseksu. Ona će mi rado pomoći oko venčanja; a ja ionako nemam majku koja bi mi pomagala.

Toliko mogućnosti. Toliko planova. Toliko božanstvenih izgleda za zajednički život.

„Pa“, kažem konačno, nežno mu trljajući prste. „Jesi li zadovoljan? Srećan?“

„Ne bih mogao biti srećniji.“ Miluje mi ruku.

„Odavno već razmišljam o ovome.“ Zadovoljno uzdišem. „Ali nikad nisam mislila... Pa, to se i ne može zamisliti unapred, zar ne? Ono... kako će to *izgledati*? Kako ću se *osećati*?“

„Razumem šta hoćeš da kažeš.“ On klima glavom.

„Zauvek ću pamtit i ovu prostoriju. Zauvek ću pamtit ovaj tvoj pogled.“ Još jače mu stežem ruku.

„I ja“, odgovara on jednostavno.

Sviđa mi se što Ričard ume da toliko toga da izrazi jednim jedinim pogledom ili pokretom. Ne mora mnogo da govori, jer ja razumem sve što on želi da mi kaže.

Vidim kako nas ona dugokosa devojka posmatra sa suprotnog kraja restorana i ne mogu da joj se ne nasmešim. (Naravno, ne slavodobitno, jer bi to bilo bezosećajno. Samo skroman osmeh pun zahvalnosti.)

„Želite li neko vino, gospodine? Madmoazel?“ Somelije nam prilazi i ja mu se široko osmehnem.

„Mislim da ćemo naručiti šampanjac.“

„*Absolument*.“ On mi uzvraća osmehom. „Domaći? Imamo i veoma fini *Ruinar* za posebne prilike.“

„Onda *Ruinar*.“ Ne mogu a da ne podelim s njim našu radost. „Ovo je zaista posebna prilika! Upravo smo se verili!“

„Madmoazel?“ Somelije se srdačno osmehuje. „*Félicitations!* Gospodine, iskrene čestitke!“ Oboje se okrećemo Ričardu – ali na moje iznenađenje, on se ne ponaša onako kako sam očekivala. Bulji u mene kao da sam neka ludača. Zašto izgleda tako zabezegnuto? Šta se desilo?

„Šta...“ Glas mu zvuči napregnuto. „Kako to misliš?“

Odjednom shvatam zašto je uznemiren. Naravno. Pokvarila sam sve svojom nepromišljenom žurbom.

„Izvini, Ričarde. Jesi li hteo da prvo kažemo tvojim roditeljima?“ Stežem mu ruku. „Potpuno te razumem. Nećemo reći nikom drugom, obećavam.“

„Šta da im kažemo?“ Gleda me razrogačeno. „Loti, mi nismo vereni.“

„Ali...“ Nesigurno ga pogledam. „Upravo si me zaprosio. A ja sam pristala.“

„Ne, nisam!“ On istragne ruku iz moje.

Dobro, ovde je neko lud. Somelije se taktično povukao i vidim kako tera i konobara što nosi korpu s pecivom, a koji je opet bio krenuo ka nama.

„Loti, izvini, nemam pojma o čemu pričaš.“ Ričard prolazi rukama kroz kosu. „Nisam ni pomenuo ni brak ni veridbu, niti išta slično.“

„Ali... ali na to si mislio! Kad si naručio šampanjac i rekao: 'Ti mi reci', a ja sam odgovorila 'Da, od srca.' To je bilo tako prefinjeno! Bilo je predivno!“

Posmatram ga, čekajući da se složi sa mnom; žudim da oseti ono što ja osećam. Ali on samo deluje zbunjeno, a mene obuzima iznenadna zebnja.

„Ti... nisi na to mislio?“ Grlo mi se tako steglo da jedva govorim. Ne mogu da verujem šta se dešava. „Nisi name-ravao da me zaprosiš?“

„Loti, *nisam* te zaprosio!“ kaže on odlučno. „I tačka!“

Mora li to da izgovori baš tako glasno? Svi se radoznalo okreću ka nama.

„U redu! Shvatam!“ Trljam nos salvetom. „Ne moraš da govoriš to celom restoranu.“

Utapam se u talasima poniženja. Ukočila sam se od očaja. Kako sam mogla tako da pogrešim?

A ako me već nije zaprosio, *zašto* me nije zaprosio?

„Ne razumem.“ Ričard bezmalo razgovara sam sa sobom. „Ništa nisam rekao, nikad nismo razgovarali o tome...“

„Rekao si štošta!“ Iz mene prosto naviru bes i ogorčenje. „Pozvao si me na ’poseban ručak.’“

„Poseban je!“ brani se on. „Sutra putujem u San Francisko.“

„I pitao si me da li mi se sviđa tvoje prezime. Tvoje *prezime*, Ričarde!“

„Iz zezanja smo pravili anketu u kancelariji!“ Ričard deluje zbunjeno. „To je bilo samo neobavezno ćaskanje.“

„I rekao si da moraš da mi postaviš jedno ’važno pitanje.’“

„Ne ’važno pitanje.’“ On odmahuje glavom. „Samo pitanje.“

„Ja sam čula da si rekao ’važno pitanje.’“

Oboje ojađeno začutimo. Oblak sreće je ispario. Holi-vudski tehnikolor i violine su nestali. Somelije taktično spušta vinsku kartu na jedan kraj stola i brzo se povlači.

„Pa šta je to onda?“ pitam konačno. „To osrednje važno pitanje?“

Ričard deluje izgubljeno. „Nije važno. Zaboravi to.“

„Hajde, reci mi!“

„Pa dobro“, kaže on napokon. „Hteo sam da te pitam šta da radimo s mojim besplatnim avionskim kartama. Mislio sam da bismo možda mogli da isplaniramo neko putovanje.“

„Besplatne avionske karte?“, brecnem se, ne mogavši da se uzdržim. „Rezervisao si sto u otmenom restoranu i naručio šampanjac da bismo razgovarali o *besplatnim avionskim kartama*?“

„Ne! Hoću da kažem...“ Ričard zbunjeno zatrepće. „Loti, osećam se grozno zbog ovoga. Stvarno nisam imao pojma...“

„Ali upravo smo obavili čitav prokleti razgovor o veridbi!“ Osećam kako me suze opet guše. „Milovala sam ti ruku govoreći kako sam srećna i kako odavno razmišljam o tome. A ti si se složio sa mnom! Šta si *mislio*, o čemu sam pričala?“

Ričard šara očima po restoranu, kao da traži neki izlaz. „Mislio sam da samo... znaš već. Nešto pričaš.“

„’Da nešto pričam?’“ Buljim u njega. „Kako to misliš, ’Nešto pričam?’“

Ričard sad već deluje izgubljeno.

„Zapravo, nije mi baš uvek jasno o čemu pričaš“, kaže on, u iznenadnom naletu iskrenosti. „Tako ponekad samo... potvrđujem tvoju priču.“

Potvrđuje moju priču?

Zaprepašćeno zurim u njega. Mislila sam da imamo poseban, jedinstven način prećutnog sporazumevanja. Mislila sam da imamo svoj sopstveni jezik. A zapravo je on sve vreme samo potvrđivao moju priču.

Konobari ispred nas ostavljaju salate i brzo se udaljavaju, kao da osećaju da nismo raspoloženi za razgovor.